

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

13 iulie 2018*

„Funcție publică – Agenți contractuali – Indemnizație de expatriere – Articolul 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut – Perioadă de referință de zece ani – Cetățenia statului de repartizare – Reședință în statul de repartizare – Atribuții într-o organizație internațională – Contract de muncă temporară”

În cauza T-273/17,

Alessandro Quadri di Cardano, agent contractual al Agenției Executive pentru Inovare și Rețele (INEA), cu domiciliul în Alicante (Spania), reprezentat inițial de N. de Montigny și de J.-N. Louis, ulterior, de de Montigny, avocați,

reclamant,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentate inițial de T. Bohr și de M. Mensi, ulterior, de Bohr și de L. Radu Bouyon, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 270 TFUE prin care se solicită anularea deciziei din 19 iulie 2016 a Oficiului „Administrarea și Plata Drepturilor Individuale” (PMO) al Comisiei, în măsura în care i s-a refuzat reclamantului acordarea indemnizației de expatriere la momentul angajării sale în muncă la INEA,

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din domnii M. Prek, președinte, F. Schalin și doamna M. J. Costeira (raportor), judecători,

grefier: doamna G. Predonzani, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 10 aprilie 2018,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

Istoricul cauzei

Datele personale ale reclamantului

- 1 Reclamantul, domnul Alessandro Quadri di Cardano, s-a născut la 19 aprilie 1980 la Bologna (Italia), din tată italian și mamă belgiană și deține dubla cetățenie italiană și belgiană.
- 2 Până în anul 2006, reclamantul a avut reședința în Italia, unde și-a efectuat studiile primare, secundare și universitare.
- 3 Între 13 septembrie 2006 și 22 iunie 2007, reclamantul a urmat un master la Colegiul Europei, la Brugge (Belgia).
- 4 Începând de la 21 septembrie 2007, reclamantul s-a înscris la Consulatul Italiei la Bruxelles (Belgia). La 6 decembrie 2008, acesta s-a căsătorit la Bruxelles cu o resortisantă belgiană, care avea reședința la Bruxelles, cu care a avut trei copii, născuți la Bruxelles în anii 2010, 2013 și 2015. Soția reclamantului desfășoară o activitate la Bruxelles. Începând de la 18 februarie 2009, reclamantul s-a înscris în registrul populației din Schaerbeek (Belgia).

Parcursul profesional al reclamantului

- 5 Între 2 mai și 28 iulie 2006, reclamantul a efectuat un stagiu la Bruxelles la Reprezentanța pe lângă instituțiile Uniunii Europene a Provincia Autonomă di Bolzano-Alto Adige (Provincia Autonomă Bolzano-Alto Adige, Italia).
- 6 Reclamantul a lucrat la Parlamentul European între 4 septembrie 2007 și 27 august 2008, ca stagiar, ulterior între 28 august 2008 și 31 iulie 2009, ca asistent parlamentar.
- 7 Între 1 august 2009 și 31 ianuarie 2010, reclamantul a lucrat la Parlament ca asistent parlamentar acreditat.
- 8 Între 1 februarie 2010 și 31 ianuarie 2013, reclamantul a fost angajat de Comisia Europeană ca agent contractual auxiliar în cadrul Direcției Generale (DG) „Cercetare și Inovare”. Reclamantul a atins durata maximă de trei ani în funcția de agent contractual, potrivit normelor în vigoare la acea dată.
- 9 Numele reclamantului a fost inclus în lista agenților contractuali propuși pentru un contract de muncă temporară în cadrul DG „Cercetare și Inovare”.
- 10 Prin scrisoarea din 20 noiembrie 2012, directorul Direcției R din cadrul DG „Cercetare și Inovare” l-a informat pe reclamant că i s-ar putea oferi un contract de muncă temporară, începând de la 1 februarie 2013, pentru o perioadă inițială de șase luni (cu o întrerupere în luna august).
- 11 La 29 ianuarie 2013, reclamantul a creat un profil în cadrul societății R. și a semnat primul său contract de muncă temporară cu această societate.
- 12 Toate contractele de muncă temporară încheiate între reclamant și societatea R. acoperă o primă perioadă cuprinsă între 1 februarie și 31 iulie 2013, ulterior o a doua perioadă cuprinsă între 1 și 13 septembrie 2013 (denumite în continuare, împreună, „perioada de muncă temporară”).

- 13 În perioada de muncă temporară, reclamantul a lucrat ca salariat temporar în cadrul DG „Cercetare și Inovare”.
- 14 În perioada de muncă temporară, reclamantul a participat la mai multe formări profesionale puse la dispoziția personalului Comisiei.
- 15 În luna august 2013, reclamantul a beneficiat de prestații de șomaj european, după excluderea de la beneficiul șomajului belgian.
- 16 În anii 2012 și 2013, reclamantul și-a depus candidatura pentru un post în cadrul a diverse instituții, oficii și agenții ale Uniunii, situate în afara Belgiei.
- 17 Șeful Unității R.1 a DG „Cercetare și Inovare” a emis o declarație, datată 5 octombrie 2016, care atesta că reclamantul a fost angajat de Comisie la DG „Cercetare și Inovare” și repartizat la Unitatea RTD.B2, ca agent contractual în perioada cuprinsă între 1 februarie 2010 și 31 ianuarie 2013 și ca salariat temporar în perioadele cuprinse între 1 februarie și 31 iulie 2013 și între 1 și 13 septembrie 2013.
- 18 Între 16 septembrie 2013 și 15 mai 2014, reclamantul a lucrat la Parlament ca agent contractual.
- 19 Între 16 mai 2014 și 15 iulie 2016, reclamantul a lucrat la Agenția Executivă pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii (EASME), ca agent contractual.
- 20 La 16 iulie 2016, reclamantul a fost angajat, ca agent contractual, de Agenția Executivă pentru Inovare și Rețele (INEA).

Decizia atacată și alte decizii privind indemnizația de expatriere

- 21 În perioada cuprinsă între 1 august 2009 și 31 ianuarie 2010, în cadrul contractului cu Parlamentul în calitate de asistent parlamentar acreditat menționat la punctul 7 de mai sus, reclamantul a primit indemnizația de expatriere în temeiul articolului 4 din anexa VII la Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul”).
- 22 La 28 octombrie 2010, locul de origine al reclamantului a fost stabilit la Bologna, cu efect de la 1 februarie 2010.
- 23 În perioada cuprinsă între 1 februarie 2010 și 31 ianuarie 2013, în cadrul contractului de agent contractual auxiliar la DG „Cercetare și Inovare”, menționat la punctul 8 de mai sus, reclamantul a primit indemnizația de expatriere.
- 24 În perioada cuprinsă între 16 septembrie 2013 și 15 mai 2014, în cadrul contractului de agent contractual la Parlament, menționat la punctul 18 de mai sus, prin decizia Parlamentului din 24 octombrie 2013, reclamantului nu i s-a acordat indemnizația de expatriere. Reclamantul nu a introdus o acțiune în justiție împotriva deciziei Parlamentului de respingere a reclamației formulate împotriva deciziei de neacordare a indemnizației de expatriere.
- 25 În perioada cuprinsă între 16 mai 2014 și 15 iulie 2016, în cadrul contractului de agent contractual la EASME, menționat la punctul 19 de mai sus, reclamantul a primit indemnizația de expatriere.
- 26 Pentru perioada în curs începând de la 16 iulie 2016, în cadrul contractului de agent contractual la INEA, menționat la punctul 20 de mai sus, prin decizia din 19 iulie 2016 a Oficiului „Administrarea și Plata Drepturilor Individuale” (PMO) al Comisiei (denumită în continuare „decizia atacată”), reclamantului nu i s-a acordat indemnizația de expatriere.

- 27 La 17 octombrie 2016, reclamantul a formulat o reclamație împotriva deciziei atacate, în conformitate cu articolul 90 alineatul (2) din statut.
- 28 Prin decizia din 3 februarie 2017, autoritatea abilitată să încheie contractele de muncă (AAIC) a Comisiei a respins această reclamație pentru motivul că, în esență, nu se poate considera că reclamantul, care deține și cetățenia belgiană, nu a menținut sau nu a stabilit o legătură cu Belgia în perioada de referință în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut. Astfel, potrivit AAIC, în această perioadă, cuprinsă între 15 iulie 2006 și 15 iulie 2016, reclamantul și-a ales domiciliul la Bruxelles, unde s-a căsătorit și a avut trei copii. În plus, timp de șase luni și două săptămâni, între lunile februarie și septembrie 2013, reclamantul a desfășurat activități profesionale private la Bruxelles ca salariat temporar, această perioadă de muncă neputând fi considerată drept un serviciu efectuat într-o organizație internațională. În plus, în perioada care acoperă luna august 2013, în care reclamantul a fost în șomaj, acesta nu a dovedit că avea reședința obișnuită în afara Belgiei.
- 29 La 28 februarie 2017, PMO a luat o decizie, în temeiul restituirii plății nedatorate, pentru recuperarea indemnizației de expatriere menționate la punctul 25 de mai sus, plătite reclamantului în cadrul contractului de agent contractual la EASME.

Propunerea de contracte de muncă temporară pentru anumiți agenți contractuali

- 30 La 30 mai 2012, vicepreședintele Comisiei a adresat o notă în atenția organizațiilor sindicale și profesionale reprezentative privind în special procesul legislativ de revizuire a statutului în curs și „dispozițiile tranzitorii de care ar putea beneficia agenții contractuali care vor atinge durata maximă a serviciului în cadrul Comisiei în următoarele luni”. În această privință, nota menționa printre altele, pe de o parte, „imposibilitatea de a deroga de la normele statutare în vigoare” și, pe de altă parte, că ar trebui amintit serviciilor că „creditele din pachetul financiar global [puteau] de asemenea să servească la finanțarea contractelor agenților temporari cu respectarea dispozițiilor naționale aplicabile”.
- 31 Printr-o notă din 16 octombrie 2012, directorul general al DG „Cercetare și Inovare” i-a informat pe directorii direcției menționate că, în așteptarea unui acord politic complet cu privire la statut, se sugera să se ofere un post de salariat temporar anumitor agenți contractuali ale căror contracte încetau în primul semestru al anului 2013 și a căror muncă era esențială pentru buna funcționare a DG.
- 32 Pe durata anilor 2012 și 2013, Comisia a pregătit mai multe cereri de contracte de muncă temporară, inclusiv cel al reclamantului.

Procedura și concluziile părților

- 33 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 8 mai 2017, reclamantul a introdus prezenta acțiune.
- 34 La 17 iulie 2017, s-a depus la grefa Tribunalului memoriul în apărare al Comisiei.
- 35 La 7 septembrie și la 18 octombrie 2017, s-au depus la grefa Tribunalului replica și, respectiv, duplica.
- 36 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 10 aprilie 2018.
- 37 Reclamantul solicită Tribunalului:
- anularea deciziei atacate;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

38 Comisia solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii;
- obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

39 În susținerea acțiunii sale, reclamantul invocă patru motive. Primul motiv este întemeiat pe o eroare de drept, pe încălcarea dispozițiilor legale belgiene în materia contractelor de muncă temporară și pe deturnarea legii. Al doilea motiv este întemeiat pe deturnarea de putere și pe abuzul de putere. Al treilea motiv este întemeiat pe o eroare vădită de apreciere și pe încălcarea principiului bunei administrări. Al patrulea motiv este întemeiat pe încălcarea așteptărilor legitime ale reclamantului și a principiilor protecției încrederii legitime, securității juridice și drepturilor dobândite.

40 Tribunalul apreciază că este oportun să se examineze împreună primul și al treilea motiv.

Cu privire la primul și la al treilea motiv, întemeiate pe o eroare de drept, pe încălcarea dispozițiilor belgiene în materia contractelor de muncă temporară, pe deturnarea legii, pe o eroare vădită de apreciere și pe încălcarea principiului bunei administrări

41 În cadrul primului și al celui de al treilea motiv, reclamantul susține în esență că decizia atacată este afectată de o eroare de drept, de încălcarea dispozițiilor legale belgiene în materia contractelor de muncă temporară, de deturnarea legii, de o eroare vădită de apreciere și de încălcarea principiului bunei administrări.

42 Comisia contestă argumentele reclamantului. În plus, în duplică, în ceea ce privește al treilea motiv, Comisia invocă inadmisibilitatea criticii întemeiate pe încălcarea principiului bunei administrări.

43 Primul și al treilea motiv pot fi împărțite în trei aspecte. Primul aspect privește calculul perioadei de referință de zece ani. Al doilea aspect privește definirea muncii reclamantului în perioada de muncă temporară ca nefiind exercitarea atribuțiilor într-o organizație internațională, în sensul articolului 4 din anexa VII la statut. Al treilea aspect privește reședința obișnuită a reclamantului în perioada de referință de zece ani.

44 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței constante a Curții, indemnizația de expatriere prevăzută la articolul 69 din statut are ca obiect compensarea cheltuielilor și a dezavantajelor specifice rezultând din angajarea în cadrul Uniunii pentru funcționarii care sunt obligați, ca urmare a acestui fapt, să își schimbe reședința din statul de domiciliu în statul de repartizare și să se integreze într-un mediu nou. Noțiunea de expatriere depinde de asemenea de situația subiectivă a funcționarului, și anume de gradul său de integrare în noul mediu, care rezultă, spre exemplu, din reședința sa obișnuită sau din exercitarea unei activități profesionale principale (a se vedea Hotărârea din 24 ianuarie 2008, Adam/Comisia, C-211/06 P, EU:C:2008:34, punctul 38 și jurisprudența citată).

45 De asemenea, trebuie amintit că condițiile de acordare a indemnizației de expatriere, definite la articolul 4 alineatul (1) din anexa VII la statut, sunt aplicabile agenților temporari și agenților contractuali, în temeiul articolului 20 din statut și, respectiv, al articolului 92 din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene.

- 46 În ceea ce privește mai precis condițiile de acordare a indemnizației de expatriere prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut, funcționarul care are sau a avut cetățenia statului pe teritoriul căruia este situat locul său de repartizare trebuie să demonstreze că, în perioada de zece ani care se încheie la angajarea în muncă, a locuit în mod obișnuit în afara teritoriului european al statului respectiv pentru alte motive decât cele legate de exercitarea atribuțiilor în serviciul unui stat sau al unei organizații internaționale.
- 47 În plus, pentru funcționarii care au cetățenia statului de repartizare, împrejurarea că și-au menținut sau și-au stabilit acolo reședința obișnuită, chiar dacă numai pentru o perioadă foarte scurtă în perioada de referință de zece ani, este suficientă pentru a conduce la pierderea sau la refuzul acordării indemnizației de expatriere (Hotărârea din 27 februarie 2015, CESE/Achab, T-430/13 P, EU:T:2015:122, punctul 54).
- 48 În ceea ce privește în special noțiunea de reședință obișnuită, aceasta a fost interpretată în mod constant de jurisprudență ca fiind locul în care persoana în cauză și-a stabilit, cu intenția de a-i conferi un caracter stabil, centrul permanent sau obișnuit al intereselor sale. În plus, noțiunea de reședință implică, independent de elementul strict cantitativ referitor la timpul petrecut de acea persoană pe teritoriul unei țări sau al alteia, pe lângă faptul de a se afla din punct de vedere fizic într-un anumit loc, intenția de a conferi acestui fapt continuitatea ce rezultă dintr-o deprindere de viață și din obișnuința desfășurării unor raporturi sociale normale (a se vedea Hotărârea din 16 mai 2007, F/Comisia, T-324/04, EU:T:2007:140, punctul 48 și jurisprudența citată).
- 49 În ceea ce privește delimitarea perioadei de referință, reiese din jurisprudență că, din perspectiva excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din anexa VII la statut, efectuarea unor servicii pentru un alt stat sau pentru o organizație internațională are drept consecință păstrarea unei legături specifice între persoana în cauză și acest alt stat sau această organizație internațională, împiedicând astfel crearea unei legături durabile cu statul de repartizare și, prin urmare, integrarea suficientă a respectivei persoane în societatea din acest din urmă stat. Din moment ce serviciul efectuat în favoarea unui stat sau a unei organizații internaționale este cel care se prezumă că împiedică crearea legăturilor durabile între persoana în cauză și țara de repartizare, o asemenea prezumție este valabilă și în ceea ce privește articolul 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut, independent de faptul că formularea celor două dispoziții este diferită. Prin urmare, la calculul perioadei de referință de zece ani ar trebui să se ia în considerare perioadele în care persoana în cauză a exercitat atribuții în serviciul unui stat sau al unei organizații internaționale. Astfel, o abordare care implică să nu se deducă nicio consecință, în ceea ce privește delimitarea perioadei respective, din faptul că a fost efectuată o activitate în numele unui stat sau al unei organizații internaționale ar încălca atât textul, cât și finalitatea articolului 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut, întrucât aceasta ar rezulta în practică din asimilarea unei astfel de activități cu activitatea efectuată pentru orice alt angajator (a se vedea Hotărârea din 25 septembrie 2014, Grazyte/Comisia, T-86/13 P, EU:T:2014:815, punctul 50 și jurisprudența citată).
- 50 În ceea ce privește noțiunea „organizație internațională”, trebuie amintit că activitățile exercitate în cadrul instituțiilor, al oficiilor și al agențiilor Uniunii sunt considerate servicii efectuate pentru o organizație internațională, în sensul articolului 4 alineatul (1) din anexa VII la statut (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 septembrie 2014, Grazyte/Comisia, T-86/13 P, EU:T:2014:815, punctele 33 și 34 și jurisprudența citată).
- 51 În sfârșit, potrivit unei jurisprudențe consacrate, îi revine funcționarului obligația de a demonstra că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 4 alineatul (1) din anexa VII la statut (a se vedea Hotărârea din 21 ianuarie 2014, Jelenkowska-Luca/Comisia, F-114/12, EU:F:2014:3, punctul 15 și jurisprudența citată).
- 52 În lumina cadrului juridic și jurisprudențial expus mai sus trebuie analizată temeinicia argumentelor reclamantului în cadrul primului și al celui de al treilea motiv.

Cu privire la primul aspect, referitor la calculul perioadei de referință

- 53 Prin intermediul primului aspect al primului și al celui de al treilea motiv, reclamantul susține în esență că decizia atacată a stabilit în mod eronat perioada de referință de zece ani între anii 2006 și 2016. În această privință, reclamantul precizează că nu contestă faptul că drepturile sale statutare trebuie stabilite din nou în momentul angajării sale în muncă la INEA, ci faptul că Comisia a calculat perioada de referință de zece ani fără a neutraliza perioadele în care el a exercitat atribuții într-o organizație internațională și fără a determina o prelungire analogă a perioadei de referință. Potrivit reclamantului, perioada de referință de zece ani ar trebui stabilită cu punct de plecare în anul 1999 și cu punct de oprire în anul 2009, dat fiind că trebuie neutralizată perioada cuprinsă între angajarea sa în muncă la Parlament (în anul 2009) și angajarea sa în muncă la INEA (în anul 2016). Astfel, reședința sa pe teritoriul belgian în toată această perioadă era, inclusiv pentru perioada de muncă temporară, justificată de atribuțiile sale în cadrul unei organizații internaționale.
- 54 Comisia contestă argumentele reclamantului.
- 55 În speță, nu se contestă că reclamantul solicită indemnizația de expatriere începând de la angajarea sa în muncă la INEA, la 16 iulie 2016. În plus, reiese din elementele dosarului că reclamantul are cetățenia statului pe teritoriul căruia este situat locul său de repartizare, Belgia, și cetățenia unui alt stat membru, Italia.
- 56 Întrucât reclamantul are cetățenia statului pe teritoriul căruia este situat locul său de repartizare, situația sa se încadrează în ipoteza agentului „care are sau a avut cetățenia statului pe teritoriul căruia este situat locul său de repartizare”, prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut.
- 57 Prin urmare, perioada de referință pertinentă este cea prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut, și anume „perioada de zece ani care se încheie la angajarea în muncă”.
- 58 În plus, trebuie arătat că reclamantul nu contestă că drepturile sale individuale, inclusiv beneficiul indemnizației de expatriere, trebuie stabilite la momentul angajării sale în muncă la INEA.
- 59 În consecință, momentul încheierii perioadei de referință de zece ani este cel al datei angajării în muncă a reclamantului la INEA.
- 60 În schimb, contrar susținerilor reclamantului, pentru calculul perioadei de referință de zece ani, în speță nu trebuie să se „neutralizeze” perioada în care s-au exercitat atribuții în serviciul unui stat sau al unei organizații internaționale, determinând o prelungire analogă a perioadei de referință.
- 61 În această privință, trebuie precizat că jurisprudența citată la punctul 49 de mai sus, potrivit căreia, în cadrul aplicării articolului 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut, trebuie „neutralizată”, ca în cadrul aplicării alineatului (1) litera (a) al articolului menționat, perioada în care s-au exercitat atribuții în serviciul unui stat sau al unei organizații internaționale, determinând o prelungire analogă a perioadei de referință, nu poate fi transpusă în speță (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 septembrie 2014, Grazyte/Comisia, T-86/13 P, EU:T:2014:815, punctul 51). Astfel, în ipoteza vizată de această jurisprudență, „neutralizarea” perioadelor de serviciu pentru o organizație internațională și prelungirea analogă a perioadei de referință urmăresc să verifice dacă persoana în cauză a petrecut efectiv zece ani în afara teritoriului european al statului a cărui cetățenie o are sau a avut-o fără a lucra în acești zece ani în serviciul unui stat sau al unei organizații internaționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 ianuarie 2014, Ohrgaard/Comisia, F-151/12, EU:F:2014:8, punctele 36 și 38 și jurisprudența citată).

- 62 Rezultă că, în cadrul aplicării articolului 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut, numai perioadele în care persoana interesată a exercitat atribuții în serviciul unui stat sau al unei organizații internaționale situate „în afara” statului de repartizare pot justifica o neutralizare. În consecință, în speță, pentru calculul perioadei de referință de zece ani prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut, nu trebuie neutralizate perioadele în care reclamantul a exercitat atribuții într-o organizație internațională situată în statul de repartizare a cărui cetățenie o are și prelungită în mod corespunzător perioada de referință.
- 63 În schimb, în speță, pentru determinarea reședinței obișnuite a reclamantului trebuie să se ia în considerare exercitarea atribuțiilor într-o organizație internațională, în măsura în care se prezumă că acest fapt împiedică crearea legăturilor durabile între acesta și țara de repartizare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 septembrie 2014, Grazyte/Comisia, T-86/13 P, EU:T:2014:815, punctul 50). Această problemă va fi analizată în cadrul celui de al treilea aspect, referitor la reședința obișnuită.
- 64 Din cele ce precedă rezultă că în mod întemeiat Comisia a stabilit perioada de referință de zece ani între 15 iulie 2006 și 15 iulie 2016, și anume în sensul că se încheie la momentul angajării în muncă a reclamantului la INEA și începe cu zece ani înainte.

Cu privire la al doilea aspect, referitor la definirea muncii reclamantului în perioada de muncă temporară

- 65 Prin intermediul celui de al doilea aspect al primului și al celui de al treilea motiv, reclamantul contestă definirea muncii sale în perioada de muncă temporară ca nefiind exercitarea atribuțiilor într-o organizație internațională, în sensul articolului 4 din anexa VII la statut. Potrivit reclamantului, în această perioadă de muncă temporară, exista o „legătură juridică directă” între el și Comisie, care reieșea în special din faptul că el a fost angajat ca salariat temporar pentru a asigura propria înlocuire în cadrul DG „Cercetare și Inovare”, că primea instrucțiuni direct de la Comisie și că nu avea o legătură prealabilă cu societatea R. În plus, reclamantul arată că toate elementele speței ar justifica opinia în sensul că angajatorul său, în perioada de muncă temporară, nu era agentul de muncă temporară R., ci Comisia, care nu ar fi respectat dreptul belgian în materia contractului de muncă temporară. Astfel, potrivit reclamantului, în vederea aplicării articolului 4 alineatul (1) din anexa VII la statut, trebuia să se considere că, de la angajarea sa în muncă la Parlament, în anul 2009, el nu avusese altă activitate profesională decât o activitate în beneficiul instituțiilor Uniunii.
- 66 Comisia contestă argumentele reclamantului.
- 67 În speță, trebuie constatat că, astfel cum reiese din punctele 8-13 de mai sus, din momentul în care munca reclamantului a atins durata maximă de trei ani de exercitare a atribuțiilor de agent contractual în cadrul DG „Cercetare și Inovare”, numele său a fost inclus în lista agenților contractuali propuși de această direcție generală pentru un contract de muncă temporară. În continuare, reclamantul a semnat contracte de muncă temporară cu societatea R. și, în cadrul acestor contracte, a lucrat la DG „Cercetare și Inovare” a Comisiei, pentru o primă perioadă cuprinsă între 1 februarie și 31 iulie 2013, ulterior pentru o a doua perioadă cuprinsă între 1 și 13 septembrie 2013.
- 68 În această privință, pe de o parte, trebuie arătat că Tribunalul a statuat deja că situația angajaților agenților de muncă temporară puși la dispoziția instituțiilor Uniunii nu corespundea unei situații „care rezultă din serviciile efectuate pentru o organizație internațională” în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (a) din anexa VII la statut (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 septembrie 2002, Nevin/Comisia, T-127/00, EU:T:2002:211, punctele 4, 6, 21, 32 și 52-58). Astfel, această muncă temporară se caracterizează printr-o relație tripartită între lucrător, o societate externă și instituția, oficiul sau agenția Uniunii, care implică încheierea a două contracte: un prim contract între agentul de muncă temporară și instituția, oficiul sau agenția Uniunii și un al doilea contract între lucrătorul temporar și agentul de muncă temporară (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 septembrie 2002,

Nevin/Comisia, T-127/00, EU:T:2002:211, punctul 53). Astfel, această relație se caracterizează prin prezența unei societăți private intermediare care realizează profit punând un lucrător la dispoziția instituției Uniunii sau repartizându-l la realizarea unor sarcini determinate în cadrul sau în numele acesteia. Intervenția acestor societăți externe în calitate de intermediari este cea care nu permite să se concluzioneze că există o legătură juridică directă între persoana interesată și instituția, oficiul sau agenția Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 iunie 2007, Asturias Cuerno/Comisia, T-473/04, EU:T:2007:184, punctul 50).

- 69 Pe de altă parte, trebuie amintit că reiese din jurisprudență că, în ceea ce privește diferitele dispoziții ale articolului 4 alineatul (1) din anexa VII la statut, expresia „situațiile ce rezultă din serviciile efectuate pentru o organizație internațională” care figurează la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din anexa VII la statut are un domeniu de aplicare mult mai larg decât termenii „exercitarea atribuțiilor într-o organizație internațională” care figurează la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut (Hotărârea din 3 mai 2001, Liaskou/Consiliul, T-60/00, EU:T:2001:129, punctul 47).
- 70 Or, jurisprudența citată la punctul 68 de mai sus se aplică în speță, în măsura în care perioada de muncă temporară în discuție se caracterizează de asemenea prin existența unei relații tripartite între reclamant, societatea externă R. și Comisie. Prin urmare, intervenția societății R., cu care reclamantul a semnat contractele de muncă temporară, este cea care nu permite să se concluzioneze că există o legătură juridică directă între reclamant și Comisie în perioada de muncă temporară.
- 71 În plus, astfel cum arată Comisia, jurisprudența citată la punctul 68 de mai sus se impune *a fortiori* în speță, în măsura în care situația reclamantului se încadrează la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut, a cărei expresie „exercitarea atribuțiilor într-o organizație internațională” are un domeniu de aplicare mai puțin larg decât cel al expresiei utilizate la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din anexa VII la statut, astfel cum s-a amintit la punctul 69 de mai sus. Prin urmare, nu se poate considera că perioada de muncă temporară, întemeiată pe contracte de muncă între reclamant și o societate de drept privat, corespundea exercitării atribuțiilor „într-o organizație internațională”.
- 72 Această apreciere juridică referitoare la munca temporară nu poate fi repusă în discuție de argumentația reclamantului potrivit căreia în speță ar exista o legătură directă de subordonare între el și Comisie, întemeiată pe nelegalitatea contractelor de muncă temporară în lumina dreptului belgian aplicabil și pe faptul că, în cadrul acestor contracte, Comisia nu ar fi „utilizatorul” în sensul legii belgiene, ci „angajatorul” său.
- 73 În această privință, trebuie constatat, mai întâi, că prezenta acțiune nu are nicidecum ca obiect examinarea pretensei nelegalități a contractelor de muncă temporară, în legătură cu care, de altfel, reclamantul nu a sesizat instanțele belgiene competente, ci privește numai decizia prin care i se refuză reclamantului indemnizația de expatriere la momentul angajării sale în muncă la INEA.
- 74 Prin urmare, de la bun început trebuie constatat caracterul inoperant, pentru anularea deciziei atacate, al argumentației reclamantului întemeiate pe pretense nelegalități ale contractelor de muncă temporară (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 9 iunie 2009, Nardin/Parlamentul, F-12/08, EU:F:2009:57, punctul 38).
- 75 În continuare, trebuie arătat că, în cadrul muncii temporare, relația dintre reclamant și Comisie se caracteriza drept o relație „pur factuală”, din moment ce agentul de muncă temporară era cel care avea posibilitatea juridică de a exercita autoritatea patronală asupra lucrătorului temporar și care transmitea de fapt utilizatorului exercițiul unei părți din această autoritate în perioada de punere la dispoziție a lucrătorului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 septembrie 2002, Nevin/Comisia, T-127/00, EU:T:2002:211, punctul 57). Împrejurarea că reclamantul a beneficiat de formările profesionale interne ale Comisiei în perioada de muncă temporară nu poate repune în discuție această apreciere, formările profesionale respective neputând fi luate în considerare decât în raport cu această relație *de facto* între reclamant și Comisie.

- 76 În plus, chiar admitând că reclamantul primea instrucțiuni direct de la Comisie, această împrejurare rămâne conformă cu natura muncii temporare și compatibilă cu relația tripartită descrisă la punctul 68 de mai sus (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 septembrie 2002, Nevin/Comisia, T-127/00, EU:T:2002:211, punctul 65).
- 77 De asemenea, împrejurarea că Comisia a putut alege sau aproba persoana reclamantului și că această alegere sau această aprobare a constituit o condiție prealabilă la angajarea reclamantului de către agentul de muncă temporară nu influențează aprecierea juridică referitoare la munca temporară potrivit dreptului național aplicabil și contractelor în discuție și nu se opune în special ca angajatorul să fie persoana juridică cu care s-a încheiat contractul de muncă, iar nu instituția utilizatoare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 septembrie 2002, Nevin/Comisia, T-127/00, EU:T:2002:211, punctul 66 și jurisprudența citată).
- 78 Ținând seama de ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se considere că, în perioada de muncă temporară, reclamantul avea o legătură juridică directă de subordonare cu agentul de muncă temporară de care a fost legat în mod succesiv prin contracte de muncă temporară.
- 79 În consecință, nu se poate admite că reclamantul se afla într-o situație de „exercitare a atribuțiilor într-o organizație internațională” în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut.
- 80 Prin urmare, în mod întemeiat Comisia a considerat că reclamantul nu a exercitat atribuții într-o organizație internațională, în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut, în perioada de muncă temporară cuprinsă între 1 februarie și 31 iulie 2013 și între 1 și 13 septembrie 2013.

Cu privire la al treilea aspect, referitor la reședința obișnuită

- 81 Prin intermediul celui de al treilea aspect al primului și al celui de al treilea motiv, reclamantul susține că Comisia a considerat în mod eronat că el și-a stabilit reședința obișnuită în Belgia, fixându-și acolo centrul de interese în alt scop decât exercitarea atribuțiilor într-o organizație internațională. Potrivit reclamantului, faptul că s-a căsătorit cu o rezidentă belgiană și că copiii săi s-au născut la Bruxelles nu este decât consecința stabilirii sale la Bruxelles, în anul 2009, în scopul exercitării atribuțiilor sale în cadrul instituțiilor Uniunii pentru o durată prelungită. În plus, reclamantul arată că singura perioadă în care nu a exercitat atribuții într-o instituție a Uniunii a fost luna august 2013, lună în care s-a înregistrat ca șomer.
- 82 Comisia contestă argumentele reclamantului.
- 83 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, astfel cum s-a amintit la punctul 47 de mai sus, întrucât reclamantul are cetățenia țării de repartizare, împrejurarea că și-a stabilit în acel loc reședința obișnuită, chiar pentru o durată foarte scurtă în perioada de referință de zece ani, este suficientă pentru a determina pierderea beneficiului indemnizației de expatriere.
- 84 Astfel cum reiese din elementele dosarului, trebuie constatat că, în perioada de referință de zece ani cuprinsă între anii 2006 și 2016, pe plan personal, la 21 septembrie 2007, reclamantul s-a înscris la Consulatul Italiei la Bruxelles. La 6 decembrie 2008, s-a căsătorit la Bruxelles cu o resortisantă belgiană, care avea reședința și lucra la Bruxelles, cu care a avut trei copii, născuți la Bruxelles în anii 2010, 2013 și 2015. Începând de la 18 februarie 2009, reclamantul s-a înscris în registrul populației din Schaerbeek. De asemenea, trebuie constatat că, pe plan profesional, reclamantul a lucrat între 1 august 2009 și 31 ianuarie 2010 la Parlament ca asistent parlamentar acreditat, ulterior, între 1 februarie 2010 și 31 ianuarie 2013, la DG „Cercetare și Inovare”, ca agent contractual auxiliar. Între 1 februarie și 31 iulie 2013 și între 1 și 13 septembrie 2013, el a încheiat contracte de muncă temporară cu societatea R. și a lucrat ca salariat temporar în cadrul DG „Cercetare și Inovare”. În luna august 2013,

reclamantul a beneficiat de prestații de șomaj. În continuare, reclamantul a lucrat ca agent contractual la Parlament, între 16 septembrie 2013 și 15 mai 2014, ulterior la EASME, între 16 mai 2014 și 15 iulie 2016. În sfârșit, la 16 iulie 2016, reclamantul a fost angajat ca agent contractual de INEA (a se vedea punctele 4, 7, 8, 12, 13 și 18-20 de mai sus).

- 85 Comisia a apreciat că elementele de fapt menționate la punctul 84 de mai sus demonstau că, în perioada de referință de zece ani, reclamantul, în primul rând, și-a stabilit domiciliul în Belgia, în al doilea rând, a exercitat activități profesionale private la Bruxelles ca salariat temporar și, în al treilea rând, nu a dovedit că avea o reședință obișnuită în afara Belgiei în luna în care a fost în șomaj.
- 86 Această analiză nu poate fi contrazisă de susținerile reclamantului.
- 87 Astfel, elementele care țin de viața personală a reclamantului, menționate la punctul 84 de mai sus, sunt elemente de fapt obiective, care demonstrează existența unor legături sociale durabile ale reclamantului cu țara de repartizare. Din perspectiva acestor elemente, nu se poate considera că reclamantul a demonstrat că șederea sa în Belgia în perioada de referință de zece ani a fost provizorie sau nu a presupus o deplasare stabilă a centrului permanent sau obișnuit al intereselor sale.
- 88 În plus, elementele privind viața personală a reclamantului trebuie luate în considerare în legătură cu celelalte fapte care țin de viața sa profesională, astfel cum au fost arătate la punctul 84 de mai sus, ansamblul acestor elemente permițând să se concluzioneze că reclamantul nu a demonstrat că, în perioada de referință de zece ani, reședința sa a fost stabilită în Belgia numai pentru motive legate de exercitarea atribuțiilor în favoarea unui stat sau a unei organizații internaționale.
- 89 Astfel, după cum s-a arătat la punctul 79 de mai sus, nu se poate admite că, în perioada de muncă temporară, reclamantul se afla într-o situație de „exercitare a atribuțiilor într-o organizație internațională” în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut.
- 90 Pe de altă parte, trebuie amintit că motivele concrete care l-au determinat pe reclamant să rămână în țara de repartizare a cărei cetățenie o are nu trebuie luate în considerare în vederea acordării indemnizației de expatriere. Astfel, o examinare pe fond a diferitor motive care au determinat persoana în cauză să se stabilească în țara a cărei cetățenie o are s-ar întemeia în mod necesar pe aprecieri cu caracter subiectiv, ceea ce este ireconciliabil atât cu modul de redactare, cât și cu obiectivele articolului 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 25 septembrie 2014, Grazyte/Comisia, T-86/13 P, EU:T:2014:815, punctele 56-58). Astfel, motivele subiective care l-au determinat pe reclamant, pe de o parte, să se căsătorească și să aibă copii în Belgia, locuind în această țară în mod neîntrerupt, și, pe de altă parte, să accepte contracte de muncă temporară nu sunt pertinente pentru examinarea condițiilor de acordare a indemnizației de expatriere.
- 91 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se concluzioneze că din elementele dosarului nu rezultă că reclamantul a avut centrul obișnuit și principal al intereselor sale în afara Belgiei în perioada de referință de zece ani, dat fiind, pe de o parte, că are cetățenia belgiană, că a locuit în mod neîntrerupt la Bruxelles în toată perioada de referință de zece ani, că s-a căsătorit la Bruxelles cu o resortisantă belgiană cu care a avut trei copii, de asemenea născuți la Bruxelles, și, pe de altă parte, că a exercitat o activitate profesională privată în această țară într-o parte din această perioadă. De altfel, trebuie constatat că reclamantul nu a demonstrat că, în perioada de referință de zece ani, reședința sa a fost stabilită în Belgia numai pentru motive legate de exercitarea atribuțiilor în favoarea unui stat sau a unei organizații internaționale.
- 92 Rezultă că reclamantul, pe lângă faptul că locuia la Bruxelles de câțiva ani, a demonstrat intenția de a conferi acestei împrejurări continuitatea care rezultă din aceea că a stabilit acolo centrul permanent sau obișnuit al intereselor sale.

- 93 Prin urmare, în mod întemeiat Comisia a considerat că reclamantul nu a dovedit că în perioada de referință de zece ani a avut reședința obișnuită în afara statului de repartizare, Belgia, a cărui cetățenie o are.
- 94 În consecință, decizia atacată nu este afectată de erorile și de încălcările invocate de reclamant în cadrul primului și al celui de al treilea motiv.
- 95 Având în vedere cele de mai sus, primul și al treilea motiv trebuie respinse ca nefondate, fără să fie necesară examinarea problemei inadmisibilității menționate la punctul 42 de mai sus, instanța Uniunii fiind îndreptățită să aprecieze, potrivit circumstanțelor fiecărei spețe, dacă o bună administrare a justiției justifică respingerea pe fond a motivului, fără a se pronunța în prealabil asupra admisibilității acestuia (Hotărârea din 11 iulie 2014, DTS Distribuidora de Televisión Digital/Comisia, T-533/10, EU:T:2014:629, punctul 170).

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe deturnarea de putere și pe abuzul de putere

- 96 În cadrul celui de al doilea motiv, reclamantul arată în esență că angajarea sa ca lucrător temporar în cadrul DG „Cercetare și Inovare” constituie o deturnare de putere și un abuz de putere din partea Comisiei.
- 97 Potrivit reclamantului, Comisia a săvârșit o deturnare de putere, întrucât a deturnat legea belgiană în materia contractului de muncă temporară utilizând legea menționată pentru alte cauze decât cele care au justificat adoptarea acesteia. Astfel, obiectivul Comisiei la încheierea contractelor de muncă temporară cu agenții contractuali auxiliari a fost de a evita pierderea personalului calificat și indispensabil bunei funcționări a direcțiilor generale. Acest obiectiv încălca dreptul belgian și urmărea să înlocuiască statutul de agent contractual cu un cadru contractual precar în care postul, angajatorul și salariul rămâneau aceiași. Utilizând acest statut de lucrător precar pentru a eluda drepturile individuale ale reclamantului, Comisia a săvârșit o deturnare de putere.
- 98 În plus, reclamantul susține că Comisia a săvârșit un abuz de putere obligându-l să semneze contracte de muncă temporară succesive pentru exercitarea acelorași atribuții precum cele pe care le exercita înainte în cadrul DG „Cercetare și Inovare” ca agent contractual auxiliar și servindu-se ulterior de aceste contracte pentru a eluda drepturile sale individuale, la reangajarea sa de către INEA. Semnarea contractelor de muncă temporară ar fi „obligatorie” pentru reclamant și pentru colegii săi aflați în aceeași situație, întrucât, pe de o parte, aceasta ar constitui singura oportunitate de a nu-și pierde postul în cadrul instituțiilor Uniunii și, pe de altă parte, ei ar fi asigurați că își vor regăsi ulterior postul de agent contractual odată ce reforma statutară ar fi adoptată.
- 99 Comisia contestă argumentele reclamantului.
- 100 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, noțiunea de abuz de putere se referă la fapta unei autorități administrative de a-și fi exercitat competențele în alt scop decât cel în vederea căruia i-au fost conferite. O decizie este afectată de un abuz de putere numai dacă rezultă din indicii obiective, pertinente și concordante că a fost adoptată într-un astfel de scop. În plus, în cazul în care se urmăresc mai multe scopuri, chiar dacă la motivele valabile se adaugă un motiv nejustificat, decizia nu va fi afectată din această cauză de un abuz de putere, cu condiția să nu sacrifice scopul esențial (a se vedea Hotărârea din 13 decembrie 2017, Oltis Group/Comisia, T-497/15, nepublicată, EU:T:2017:895, punctul 52 și jurisprudența citată).
- 101 În speță, trebuie constatat că nu există nicio legătură de cauzalitate între decizia de a fi recurs la contracte de muncă temporară, pe de o parte, și decizia privind stabilirea drepturilor individuale ale reclamantului la momentul angajării sale în muncă la INEA. Astfel, este vorba despre decizii diferite, luate de entități diferite și în temeiul unor dispoziții legale distincte, care urmăresc obiective proprii. În

plus, la expirarea perioadei de muncă temporară, nu era nicidecum sigur că reclamantul va fi angajat ca funcționar sau ca agent de o instituție, de un oficiu sau de o agenție a Uniunii și, în consecință, că va fi necesar să se ia o decizie privind beneficiul indemnizației de expatriere, neputându-se stabili nicio legătură între deciziile în discuție în aceste împrejurări.

102 Astfel, nu se poate considera că afirmațiile reclamantului nesuținute cu probe, în special în ceea ce privește pretinsa utilizare a muncii temporare pentru a eluda stabilirea drepturilor sale individuale în momentul unei eventuale angajări viitoare de o instituție, de un oficiu sau de o agenție a Uniunii, constituie indicii obiective, pertinente și concordante ale faptului că decizia atacată ar fi fost luată în alt scop decât cel privind analiza drepturilor individuale ale reclamantului din perspectiva indemnizației de expatriere.

103 În plus, afirmația reclamantului potrivit căreia Comisia ar fi săvârșit un abuz de putere obligându-l să semneze contracte de muncă temporară nu este nicidecum susținută cu probe. În această privință, este suficient să se constate că, astfel cum reiese din punctele 11 și 12 de mai sus, atât crearea unui profil în cadrul societății R., cât și semnarea contractelor de muncă temporară cu această societate și încetarea acestor contracte la 13 septembrie 2013 nu rezultă decât din voința reclamantului și din alegerile sale privind viața sa profesională.

104 Prin urmare, al doilea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea așteptărilor legitime ale reclamantului și a principiilor protecției încrederii legitime, securității juridice și drepturilor dobândite

105 În cadrul celui de al patrulea motiv, reclamantul susține în esență că are un drept dobândit la aplicarea condițiilor de acordare a indemnizației de expatriere, din moment ce situația sa de fapt nu s-a schimbat de la prima sa angajare în muncă în cadrul unei instituții a Uniunii, în luna august 2009, din moment ce a lucrat întotdeauna pentru o organizație internațională și nu și-a stabilit niciodată reședința obișnuită în Belgia, fixându-și în această țară centrul de interese, în alt scop decât exercitarea atribuțiilor sale în cadrul unei organizații internaționale.

106 În această privință, reclamantul subliniază că, modificându-și analiza cu privire la dreptul la indemnizația de expatriere, Comisia încalcă drepturile sale dobândite în privința efectelor legate de contractul de muncă temporară care a fost, la acea dată, negociat de Comisie în interesul serviciului. Tocmai pentru că drepturile lor au fost negociate și trebuiau conservate, reclamantul și colegii săi ar fi acceptat un post provizoriu ca salariați temporari.

107 În plus, reclamantul susține că analiza Comisiei privind perioada de muncă temporară era eronată, în măsura în care ea a considerat această perioadă drept o cauză de excludere de la acordarea indemnizației de expatriere prevăzute la articolul 4 din anexa VII la statut. În pofida dublei sale cetățenii cu privire la care a fost întotdeauna transparent și a căsătoriei sale și a nașterii copiilor săi la Bruxelles, Belgia nu a fost niciodată considerată drept reședința sa și centrul intereselor sale cu caracter stabil, decât pentru exercitarea atribuțiilor sale în cadrul instituțiilor, al oficiilor și al agențiilor Uniunii. Astfel, cele șase luni care corespund perioadei de muncă temporară nu pot schimba această definire a reședinței obișnuite în privința sa. În plus, elementele care au fost stabilite pentru a-i acorda o indemnizație de expatriere ar fi aceleași precum cele care sunt interpretate în prezent în privința sa, Comisia operând o „schimbare bruscă” a analizei dosarului și omițând ansamblul împrejurărilor care au justificat angajarea sa în calitate de salariat temporar.

108 Comisia contestă argumentele reclamantului.

- 109 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe consacrate, dreptul de a se prevala de principiul protecției încrederii legitime presupune că autoritățile competente ale Uniunii au furnizat persoanei interesate asigurări precise, necondiționate și concordante, emise de surse autorizate și de încredere (a se vedea Hotărârea din 13 iunie 2013, HGA și alții/Comisia, C-630/11 P-C-633/11 P, EU:C:2013:387, punctul 132 și jurisprudența citată).
- 110 Or, în speță, din înscrisurile prezentate Tribunalului reiese că nu s-a putut dovedi nicio asigurare precisă, necondiționată și concordantă emisă de o instituție, de un organ, de un oficiu sau de o agenție a Uniunii cu privire la atribuirea beneficiului indemnizației de expatriere reclamantului. În această privință, este suficient să se constate că decizia atacată este ulterioară deciziei Parlamentului menționate la punctul 24 de mai sus, care îi refuzase deja reclamantului beneficiul indemnizației de expatriere.
- 111 Astfel, din elementele dosarului reiese că reclamantul a beneficiat de indemnizația de expatriere înaintea perioadei de muncă temporară, dar că i-a fost refuzat beneficiul acestei indemnizații după această perioadă. În special, din punctele 24-26, 28 și 29 de mai sus reiese că indemnizația de expatriere i-a fost refuzată în cadrul contractului său cu Parlamentul pentru perioada cuprinsă între 16 septembrie 2013 și 15 mai 2014 și că a fost luată o decizie, în temeiul restituirii plății nedatorate, pentru recuperarea indemnizației care îi fusese acordată cu ocazia contractului său cu EASME pentru perioada cuprinsă între 16 mai 2014 și 15 iulie 2016.
- 112 Pe de altă parte, în circumstanțele speței, în lipsa continuității diferitor contracte între reclamant și instituțiile, oficiile și agențiile Uniunii menționate la punctele 7, 8 și 18-20 de mai sus, stabilirea drepturilor pecuniare ale reclamantului, inclusiv a beneficiului indemnizației de expatriere, trebuie să se facă la fiecare angajare în muncă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 decembrie 2012, Grazyte/Comisia, F-76/11, EU:F:2012:173, punctele 45-47). În consecință, perioada de referință, precum și faptele pertinente pentru examinarea condițiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din anexa VII la statut sunt diferite la fiecare contract. În aceste împrejurări, la momentul angajării sale în muncă la INEA, reclamantul nu se putea prevala de deciziile precedente privind indemnizația de expatriere, prin urmare, nici de încălcarea drepturilor dobândite.
- 113 În consecință, decizia atacată nu este afectată de o încălcare a așteptărilor legitime ale reclamantului și a principiilor protecției încrederii legitime, securității juridice și drepturilor dobândite. Prin urmare, al patrulea motiv trebuie respins ca nefondat.
- 114 Având în vedere toate cele de mai sus, acțiunea trebuie să fie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 115 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Îl obligă pe domnul Alessandro Quadri di Cardano la plata cheltuielilor de judecată.

Prek

Schalin

Costeira

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 13 iulie 2018.

Semnături